

LBRIS

We know
books

HOLLY BLACK

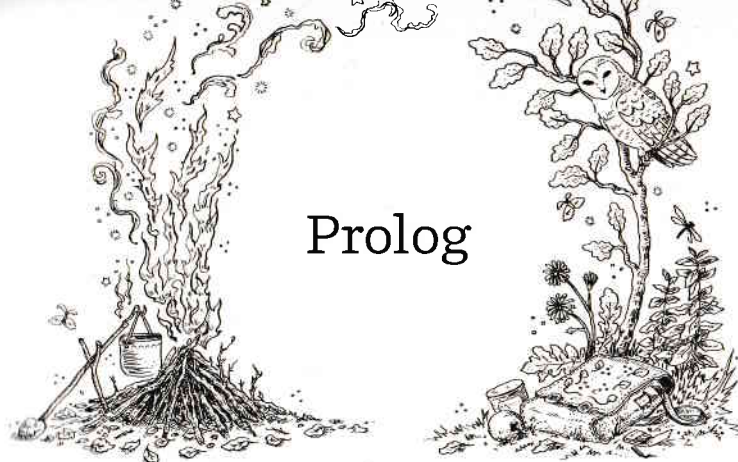

MOȘTENITORUL
FURAT

Traducere din engleză de Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

 COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Prolog

Un trecător a descoperit pe o alee o copilă care stătea pe trotuarul rece și se juca cu ambalajul de la o conservă cu mâncare pentru pisici. Până a ajuns fata la spital, membrele i se albăstriseră de frig. Era o micuță uscățivă, prea slăbuță, parcă făcută din bețe.

Știa un singur cuvânt: numele ei. Wren.

Fata a crescut, dar pielea ei a păstrat o ușoară nuanță albăstrie, asemănătoare laptelui degresat. Părinții ei adoptivi o încotoșmăneau cu jachete și haine, mănuși cu degete și fără degete, dar, spre deosebire de sora ei, fetei nu îi era niciodată frig. Culoarea buzelor i se schimba precum cea a inelelor care îți arată starea, rămânând albăstruie sau mov chiar și vara și devenind roz doar când se afla aproape de un foc. De asemenea, fata putea să se joace în zăpadă ore întregi, construind tunele elaborate și prefăcându-se că se luptă cu țurțuri, și intra în casă doar când era chemată.

Deși părea osoasă și anemică, avea forță. La vârsta de opt ani putea să ridice sacoșele pline cu produse alimentare pe care mama ei adoptivă abia le căra.

La vârsta de nouă ani a dispărut.

Copilă fiind, Wren citea o mulțime de povești cu zâne. De aceea, când au venit monștrii, fata a știut că veniseră pentru că fusese rea.

S-au strecurat înăuntru pe fereastră, împingând în sus cadrul și spintecând draperia atât de silențios, încât ea nu s-a trezit, dormind cuibărită cu vulpoiul ei de pluș preferat în brațe. S-a sculat abia când a simțit gheare atingându-i glezna.

Până să poată da drumul primului strigăt, o mână i-a acoperit gura. Până să poată da prima lovitură, picioarele i-au fost imobilizate.

— Îți voi da drumul, a zis o voce aspră, cu un accent nefamiliar. Dar, dacă vei trezi pe cineva din casă, cu siguranță îți va părea rău că ai făcut-o.

Și amenințarea părea desprinsă dintr-o poveste cu zâne, iar asta a făcut-o pe Wren să se teamă să încalce regulile. A rămas cu desăvârșire tăcută și nemișcată, chiar și după ce a fost eliberată, deși inima îi bătea atât de tare și de repede, încât părea cu puțință să o cheme cu zgomotul ei pe mamă.

Partea egoistă din Wren și-ar fi dorit să o facă, și-ar fi dorit ca mama ei să intre, să aprindă lumina și să alunge monștrii. Dacă ar fi fost trezită de bătăile inimii ei, atunci regulile nu ar fi fost încălcate, nu-i așa?

— Ridică-te! i-a comandat unul dintre monștri.

Supusă, Wren s-a ridicat. Dar degetele ei tremurânde au ascuns vulpoiul de pluș sub pățuri.

Cele trei creaturi care-i flancau patul o făceau să tremure necontrolat. Două dintre ele erau niște ființe înalte și elegante, cu pielea cenușie precum piatra. Prima, o femeie cu o cascadă de păr deschis la culoare, prins într-o coroană de obsidian zimțat, purta o rochie dintr-un material argintiu,

care plutea în jurul ei. Era frumoasă, dar buzele ei, contorsionate de cruzime, o avertizau pe Wren că nu trebuie să se încreadă în ea. Bărbatul, care se asorta cu femeia, ca și cum cei doi ar fi fost piesele de pe o tablă de șah, purta o coroană neagră și haine din același material argintiu.

Alături de ei se afla o creatură uriașă, amenințătoare și scheletică, cu pielea pală ca o ciupercă și capul acoperit de păr negru, rebel. Însă cea mai notabilă trăsătură a acesteia erau degetele lungi, ca niște gheare.

— Tu ești fata noastră, a grăit unul dintre monștrii cu chip cenușiu.

— Locul tău este lângă noi, a adăugat cu glas răgușit celălalt. Noi te-am făcut.

Wren știa despre *părinții biologici*, așa cum avea sora ei — oameni de treabă, care arătau ca ea, veneau să o viziteze și uneori aduceau bunici, gogoși sau cadouri.

Fata își dorise să aibă și ea părinți biologici, însă nu-și închipuise niciodată că dorința ei s-ar putea materializa într-un astfel de coșmar.

— Ei bine, a spus femeia cu coroană pe cap. Nu ai nimic de zis? Ești prea uimită de măreția noastră?

Creatura cu degetele ca niște gheare a pufăit nepoliticos.

— Asta trebuie să fie, a zis bărbatul. Cât de recunoscătoare ne vei fi când te vom lua din acest loc, copil-schimbat. Sus! Grăbește-te!

— Unde mergem? a întrebat Wren.

Teama o făcea să-și înfigă degetele în cearșafuri, de parcă ar fi putut să se agațe de viața ei de dinainte dacă strângea cu destulă putere.

— În Tărâmul Zânelor, unde vei fi regină! a zis femeia, cu un mârâit în voce, în loc să folosească un ton mios. Nu ai visat niciodată că vine cineva și îți spune că nu ești un copil muritor, ci unul plămădit din magie? Nu ai visat niciodată că

LIBRIS We know books

ești luată din mica ta viață jalnică și că ti se oferă una de nea-semuită măreție?

Wren nu putea să nege. A dat din cap. Lacrimile îi ardeau gâtul. Cu asta greșise. Aceasta era răutatea din inima ei, care fusese descoperită.

— Voi înceta, a șoptit fata.

-- Ce? a întrebat bărbatul.

— Dacă promit că nu îmi voi mai pune astfel de dorințe niciodată, pot să rămân? a spus ea, cu glas șovăitor. Vă rog?

Palma femeii a lovit obrazul lui Wren cu atâta forță, încât lovitura a sunat ca un tunet. Pe față o durea obrazul și, deși lacrimile îi înțepau ochii, era prea uluită și prea furioasă ca să le lase să curgă. Nimeni nu o mai lovise vreodată.

— Tu ești Suren, a zis bărbatul. Iar noi suntem creatorii tăi. Tatăl tău și mama ta. Eu sunt Lordul Jarel, iar ea este Lady Nore. Iar cea care ne însoțește este Bogdana, cotoroanța-furtunii. Acum, că îți știi adevăratul nume, dă-mi voie să-ți arăt adevărata ta față.

Lordul Jarel s-a întins spre Wren și a făcut o mișcare, ca de smulgere. Iar acolo, dedesubt, se afla chipul ei de monstru, reflectat în oglinda aflată deasupra șifonierului: pielea de culoarea laptelui a scos la iveală carnea de un albastru pal, aceeași nuanță ca a venelor ascunse. Când și-a întredeschis buzele, a văzut dinți ascuțiți, ca de rechin. Numai ochii îi rămăseseră de culoarea mușchiului verde, mari și întorși asupra ei înșeși cu groază.

Numele meu nu este Suren, voia să spună. Iar acesta este un truc. Acea nu sunt eu. Însă, chiar când gândea cuvintele, a auzit cât de mult semăna Suren cu propriul nume. Suren. Ren. Wren. Prescurtarea dată de un copil.

Un copil-schimbat.

— Ridică-te! a cerut Bogdana, creatura uriașă și amenințătoare, cu unghii lungi ca niște cuțite. Locul tău nu este aici.

Wren a ascultat sunetele casei – zumzetul radiatorului, hârșăitul îndepărtat al ghearelor câțelului familiei, care lovea cu labela în podea fără odihnă, alergând dintr-un vis în altul. A încercat să memoreze fiecare sunet. Cu privirea încetoșată de lacrimi, și-a întipărit camera în minte, de la titlurile cărților de pe rafturi la ochii sticloși ai păpușilor ei.

A strecurat o ultimă mângâiere pe blănița sintetică a vulpoiului ei și l-a apăsat în jos, mai adânc, sub cuverturi. Dacă rămânea acolo, avea să fie în siguranță. Tremurând, fata s-a strecurat jos din pat.

— Vă rog! a spus din nou.

Un zâmbet crud i-a contorsionat colțul gurii Lordului Jarel.

— Muritorii nu te mai vor.

Wren și-a scuturat capul, pentru că asta nu putea fi adevărat. Mama și tatăl ei o iubeau. Mama ei îi tăia coaja de la pâine când îi pregătea sandviciuri și o săruta pe vârful nasului, ca să o facă să râdă. Tatăl ei o ținea în brațe când urmăreau împreună filme, apoi o ducea în pat după ce adormea pe canapea. Știa că o iubesc. Cu toate acestea, convingerea cu care vorbea Lordul Jarel o înflora.

— Dacă vor spune că vor să rămâi cu ei, a grăit Lady Nore, cu o voce pentru întâia oară blândă, atunci poți rămâne.

Wren a pășit în hol, cu inima bătându-i cu frenezie în piept, și a alergat în camera părinților ei, de parcă ar fi avut un coșmar. Zgomotul pașilor ei grăbiți și al răsufării sacadate i-a trezit. Tatăl fetei s-a ridicat în capul oaselor și apoi a tresărit, întinzându-și protector mâna spre soția lui, care și-a îndreptat privirea spre Wren și a țipat.

— Nu vă temeți! a spus ea, apropiindu-se de pat și strângând cu pumnii ei mici păturile. Sunt eu, Wren! Mi-au făcut ceva.

— Dispari, monstrule! s-a răstit tatăl ei.

Vocea lui a răsunat într-atât de înfricoșător, încât Wren s-a tras înapoi, lipindu-se de șifonier. Nu îl auzise niciodată țipând așa, și cu siguranță nu la ea.

Lacrimile i-au alunecat pe obraji.

— Sunt eu! a repetat, cu vocea tot mai îndurerată. Fata voastră. Mă iubiți.

Camera arăta exact la fel ca dintotdeauna. Pereți de un bej pal. Un pat de mărime medie, cu plapuma albă, murdărită de blana maro a câțelului. Un prosop care zăcea lângă coșul de rufe, de parcă cineva l-ar fi aruncat și ar fi ratat ținta. Mirosoasă de sobă și izul de petrol al unei creme folosite pentru a îndepărta machiajul. Dar era o versiune coșmarescă, toate aceste lucruri păreau oribile, ca reflectate de o oglindă distorsionată.

De jos, câinele a lătrat un avertisment disperat.

— Ce mai așteptați? Luați chestia asta de aici! a mârâit tatăl lui Wren, cu ochii la Lady Nore și la Lordul Jarel, de parcă ar fi văzut altceva, nu pe ei – un soi de autoritate umană.

Sora lui Wren și-a făcut apariția în hol, frecându-se la ochi, în mod clar trezită de țipete. Cu siguranță, Rebecca avea să o ajute, Rebecca, cea care se asigura că nimeni nu o tachinează la școală, care o ducea la târg, chiar dacă nicio altă soră mai mică nu avea voie să meargă. Când a dat cu ochii de Wren însă, Rebecca a sărit în pat, cu un țipăt îngrozit, și a strâns-o pe mama ei în brațe.

— Rebecca, a șoptit Wren, dar sora ei și-a ascuns și mai adânc chipul în cămașa de noapte a mamei lor. Mamă! s-a rugat Wren, cu vocea înecată de lacrimi, dar mama ei nu voia să se uite la ea.

Lui Wren i-au tremurat umerii, scuturată de hohote de plâns.

— *Aceasta este fata noastră!* i-a zis tatăl ei, strângându-o mai aproape pe Rebecca, de parcă Wren ar fi încercat să-l păcălească.

Rebecca, cea care fusese la rândul ei adoptată. Cea care ar fi trebuit să fie fata lor în aceeași măsură în care și Wren era.

Wren s-a târât spre pat, plângând atât de tare, încât abia putea să mai scoată vreun cuvânt. *Vă rog, lăsați-mă să rămân! Voi fi cuminte. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău pentru orice oi fi făcut, dar nu-i puteți lăsa să mă ia! Mami, mami, mami! Te iubesc, te rog, mami!*

Tatăl ei a încercat să o împingă cu piciorul, apăsându-i-l pe gât. Dar fata s-a întins după el oricum, vocea ridicându-i-se până a devenit un țipăt.

Când degetele ei mici i-au atins gamba, el a lovit-o în umăr, izbind-o de podea. Wren s-a târât însă înapoi, plângând și implorând, răvășită de durere.

— Destul! s-a auzit vocea răgușită a Bogdanei.

A tras-o pe Wren spre ea, trecându-și una dintre unghiile lungi peste obrazul fetei, cu un gest ce aducea a gentilețe.

— Vino, copilă! Te voi purta eu.

— Nu! a răspuns Wren, înfigându-și degetele în cearșafuri. Nu! Nu! Nu!

— Nu se cuvine ca oamenii să te atingă cu violență, pe tine cea care ești a noastră! a zis Lordul Jarel.

— A noastră să te rănim, a aprobat Lady Nore. A noastră să te pedepsim. Nicicând a lor!

— Să moară pentru ofensa adusă? a întrebat Lordul Jarel și în cameră nu a mai răsunat decât bocetul lui Wren. Să îiucidem, Suren? a repetat el, mai tare. Să-l lăsăm pe câinele lor de casă să intre și să îl vrăjim astfel încât să se întoarcă împotriva lor și să le sfărtece beregatele?

La auzul acestor cuvinte, plânsul lui Wren a fost înăbușit de uluială și revoltă.

— Nu! a strigat ea, fără să se mai poată controla.

— Atunci ascultă și încetează să mai verși lacrimi, i-a cerut Lordul Jarel. Vei veni cu noi de bunăvoie sau îi voi ucide pe toți aceia din pat. Mai întâi copilul, apoi pe ceilalți.

Rebecca a scâncit înfricoșată. Părinții lui Wren au privit-o cu și mai mare oroare.

— Voi merge, a spus în cele din urmă Wren, cu plânsul, pe care nu-l putea controla, încă în gât. De vreme ce nimeni nu mă iubește, voi merge.

Cotoroașta-furtunii a ridicat-o și duși au fost.

Wren a fost descoperită doi ani mai târziu în luminile farurilor de la o mașină de poliție, în timp ce mergea pe autostradă. Flecurile pantofilor ei erau atât de uzate, încât părea că le tocise dansând, hainele de pe ea erau scortoase din cauza apei sărate de mare, iar obraji și încheieturile îi erau acoperite de cicatrici.

Când polițistul a încercat să o întrebe ce se întâmplase, fata fie nu a vrut, fie nu a putut să răspundă. Mârâia la oricine încerca să se apropie prea mult, ascunsă sub patul din camera în care o pusese, și a refuzat să îi ofere doamnei pe care polițiștii o aduseseră cu ei un nume sau o adresă a locului din care venea.

Zâmbetele lor dureau. Totul dura.

Când și-au întors spatele, fata a dispărut.

Capitolul 1

Poziția lunii îmi spune că este ora zece și jumătate, când nesora mea se strecoară pe ușa din spate. Este în al doilea an la colegiu și are un program ciudat. În timp ce eu privesc din umbră, ea așază un castron gol pentru cereale pe treapta de sus a platformei înclinată și pline de așchii. Apoi toarnă lapte în el dintr-o cutie. Varsă puțin. Aplecându-se, se încruntă spre lizieră.

Pentru o clipă, mi se pare că mă privește. Dar e imposibil.

Mă trag în întuneric, mai adânc.

Mirosul acelor de pin plutește greu în aer, amestecat cu cel al frunzelor mucezite și al mușchiului pe care îl strivesc cu degetele de la picioarele mele goale. Briza poartă miasma reziduurilor lipicioase, putrezite și zaharisite, care se agață încă de sticlele din coșul pentru reciclat; acel ceva puturos de pe fundul găleții goale de gunoi; dulceața chimică a parfumului pe care nesora mea îl poartă.

O urmăresc cu lăcomie.

Bex lasă laptele pentru o pisică din cartier, dar mie îmi place să mă prefac că îl lasă pentru mine. Sora ei uitată.

Stă acolo câteva minute, în vreme ce moliile îi zboară pe deasupra capului și țânțarii bâzâie. Abia după ce intră înapoi,

mă strecur mai aproape de casă, trăgând cu ochiul pe fereastră, ca să o urmăresc pe nemama mea croșetând în fața televizorului. Ca să îl urmăresc pe netatăl meu în colțul în care se ia micul-dejun, la laptopul lui, răsponzând la e-mailuri. Își duce mâna la ochi, ca și cum ar fi obosit.

La Curtea Dinților eram pedepsită dacă le spuneam oamenilor care m-au crescut mamă și tată. *Oamenii sunt animale, zicea Lordul Jarel, admonestarea fiind însoțită de o lovitură care-mi tăia respirația. Animalele împuțite. Nu ai niciun strop din sângele lor!*

M-am învățat să le spun nemama și netatăl, sperând ca astfel să evit furia Lordului Jarel. Păstrez obiceiul ca să-mi reamintesc ce au fost pentru mine și ce nu vor mai fi niciodată. Să-mi reamintesc că locul meu este niciunde și că sunt a nimănu.

Mi se ridică părul de pe ceafă. Privesc în jur și observ o bufniță cocoțată pe o cracă înaltă, care mă cercetează cu capul răsucit. Nu, nu este o bufniță.

Ridic o piatră și o arunc în creatură.

Se preschimbă într-un hob și își ia zborul cu un țipăt strident, bătând din aripile cu pene. Dă roată de două ori și apoi planează spre lună.

Făpturile locului nu îmi sunt prietene. M-am asigurat de asta.

Încă un motiv care mă face să fiu un nimeni, de nicăieri.

Împotrivindu-mă tentației de a mai zăbovi puțin pe lângă curtea în care mă jucam pe vremuri, mă îndrept spre crengele unui păducel de la marginea orașului. Rămân în umbra pădurii, în timp ce picioarele mele goale își găsesc drumul în noapte. La intrarea în cimitir, mă opresc.

Uriaș, acoperit de bobocii albi ai primăverii timpurii, păducelul se înalță deasupra pietrelor și a celorlalte statui care marchează mormintele. Localnicii disperăți, mai ales adolescenții, vin aici și leagă dorințe de crengele sale.

Am auzit poveștile pe când eram copilă. Poartă numele de Copacul Diavolului. Dacă te întorci de trei ori la el și îți pui trei dorințe, se presupune că Diavolul ar trebui să apară. Acesta ți-ar da ce-i ceri și ar lua în schimb ce vrea el.

Nu este Diavolul însă. Acum, că am trăit printre Făpturile Văzduhului, știu că acele creaturi care fac astfel de târguri se numesc glaistige – zâne cu picioare de capră, cărora le place gustul sângelui uman.

Urc într-un leagăn de crengi și aștept, cu petalele plutind în jurul meu când se mișcă ramurile copacului. Îmi lipesc obrazul de scoarța aspră și ascult foșnetul frunzelor. În cimitirul care înconjoară păducelul, mormintele din apropiere au peste o sută de ani. Pietrele s-au erodat și s-au decolorat, devenind la fel de albe ca oasele. Nimeni nu le mai vizitează, așa că locul a devenit unul perfect pentru oamenii disperăți care nu vor să fie găsiți.

Câteva stele îmi fac cu ochiul prin baldachinul de flori. La Curtea Dinților era o săiastră care întocmea hărți ale cerului, căutând cele mai favorabile date pentru tortură, crimă și trădare.

Privesc cu atenție în sus, însă, oricare ar fi ghicitoarea scrisă în stele, eu nu pot s-o citesc. Educația mea în Tărâmul Zânelor a fost precară, iar cea din lumea muritorilor, inconsistentă.

Glaistiga sosește puțin după miezul nopții, bocănind. Este îmbrăcată cu o haină vișinie, lungă până la genunchi, creată ca să-i scoată în evidență picioarele de capră. Părul ei castaniu, ca scoarța de copac, este ridicat și strâns la spate într-o coadă împletită.

Alături de ea zboară un sprîț cu pielea verde ca a unei lăcuste și aripi asortate. E doar cu puțin mai mare decât o colibri și zbârnâie neobosit prin aer.

Glaistiga se întoarce spre zâna înaripată.

— Printul din Elfhame? Cât de interesant să avem pe cineva cu sânge regal atât de aproape...

Înima îmi bate mai tare la auzul cuvântului *prinț*.

— Răsfățat, se spune, comentează spritul. Și rebel. Mult prea iresponsabil pentru tron.

Nu pare a fi băiatul pe care l-am cunoscut eu, dar în cei patru ani care s-au scurs de când l-am văzut ultima oară, trebuie să fi cunoscut toate plăcerile Înaltei Curți, trebuie să fi servit cu prisosință din toate voluptățile desfrânate care pot fi închipuite. În prezent, lichelele și lingușitorii sunt probabil atât de ocupați să se lupte pentru atenția lui, încât mie nu mi s-ar permite să mă apropiu nici cât să-i sărut poala pelerinei.

Spritul țâșnește, avântându-se în sus, din fericire fără să se strecoare printre crengile copacului în care stau ghemuită. Mă așez mai bine și trag cu ochiul.

În această noapte vin trei oameni ca să-și pună dorințe. Unul este un tânăr cu părul de culoarea nisipului, cu care am fost la școală, în clasa a patra, în anul dinainte să fiu luată. Degetele îi tremură în timp ce își leagă cu sfoară bucata de hârtie de o creangă. Al doilea este o femeie în vârstă, cu spatelul încovoiat. Își tot șterge ochii umezi, iar biletul îi este pătat de lacrimi până reușește să îl prindă cu o bandă subțire de plastic. Cel de-al treilea este un bărbat pistruiat, cu umerii lați și o șapcă de baseball trasă jos, cât să-i ascundă în mare parte chipul.

Pentru bărbatul pistruiat este cel de-al treilea drum și, la sosirea lui, glaistiga iese din umbră. Omul geme de spaimă. Nu se aștepta ca totul să fie adevărat. Rareori se așteaptă. Se fac de rușine cu reacțiile lor, cu groaza lor, cu sunetele pe care le scot.

Glaistiga îl obligă să-i spună ce vrea, deși bărbatul a scris acest lucru deja de trei ori, pe trei bilețele. Nu cred că glaistiga se obosește să le citească dorințele.

Eu le citesc. Bărbatul acesta are nevoie de bani din cauza unei afaceri nereușite. Dacă nu face rost de ei, își va pierde casa, apoi soția îl va părăsi. Îi șoptește asta glaistigăi, în timp ce se joacă agitat cu verigheta de pe deget. La schimb, făptura îi spune care sunt cerințele ei – în fiecare noapte, preț de șapte luni și șapte zile, bărbatul trebuie să îi aducă un cub de carne proaspătă de om. O poate tăia din el sau dintr-altul, cum preferă.

Bărbatul este de acord repede, din disperare și nebunie, și o lasă să-i lege o bucată de piele vrăjită în jurul încheieturii.

— A fost lucrată din pielea mea, îi spune ea. Mă va conduce la tine, indiferent de cât de tare vei încerca să te ascunzi de mine. Niciun cuțit făcut de muritori nu o poate tăia, iar dacă nu îți vei respecta promisiunea, se va strânge până când îți va reteza venele brațului.

Pentru prima oară recunosc panica pe chipul lui, acel tip de spaimă pe care ar fi trebuit să-l simtă de la bun început. E prea târziu, iar o parte din el știe asta. O neagă însă într-o clipă, luciditatea ieșită la suprafață scufundându-se la loc.

Unele lucruri par prea îngrozitoare ca să poată fi cu putință. Curând, bărbatul ar putea să afle că cel mai rău lucru pe care și-l poate închipui este doar începutul a ceea ce sunt gata să îi facă Făpturile. Îmi amintesc când am înțeles eu asta și sper că îl pot cruța.

Apoi glaistiga îi spune bărbatului pistruiat să adune frunze. Pentru fiecare frunză din mormanul lui va primi la schimb o bancnotă nouă de douăzeci de dolari. Va avea la dispoziție trei zile în care să cheltuiască banii, înainte ca aceștia să dispară.

În biletul pe care l-a prins de copac a scris că are nevoie de 40 000 de dolari. Asta înseamnă *două mii* de frunze. Bărbatul aleargă să strângă un morman suficient de mare, căutând cu disperare prin cimitirul bine întreținut. Adună câteva de la

marginea pădurii din apropiere și rupe cu amândouă mâinile dintr-un copac cu crengi joase. Atență la ceea ce strânge, mă gândesc la jocul acela de la târguri, când trebuie să ghicești câte jeleuri sunt într-un borcan.

Nu eram bună la jocul acesta și mă tem că nici el nu este.

Glaistiga vrăjește frunzele, preschimbându-le în bani, cu o fluturare plictisită din mână. Apoi bărbatul e ocupat să-și îndese bancnotele în buzunare. Aleargă după câteva, care au fost zburate de vânt și purtate spre drum.

Asta pare să o amuze pe glaistigă, dar e destul de inteligentă încât să nu râdă de față cu el. E mai bine dacă omul nu știe cât de tare a fost păcălit. Așa că dispare în noapte, chemându-și magia să o ascundă.

După ce și-a umplut buzunarele, bărbatul îndeasă bancnote în cămașă, unde acestea i se așază pe stomac, formând o burtă artificială. Cum iese din cimitir, cobor fără zgomot din copac.

Îl urmăresc câteva străzi, până când consider că e momentul să grăbesc pasul și îl apuc de încheietură. Când mă vede, țipă.

Țipă, la fel ca nemama mea și netatăl meu.

Tresar când aud sunetul, dar reacția lui nu ar trebui să mă surprindă. Știu cum arăt.

Pielea, de paloarea albastră a unui cadavru. Rochia, pătată de mușchi și de noroi. Dinții, făcuți pentru a sfâșia cu mai mare ușurință carnea de pe os. Și urechile îmi sunt ascuțite – le-am ascuns sub părul albastru, mătuit și murdar, cu doar o nuanță mai închis decât pielea mea. Nu sunt o pixi cu aripi drăgălașe, ca de molie. Nu fac parte din rândul nobililor, a căror frumusețe îi face pe muritori să înnebunească de dorință. Nu sunt nici măcar o glaistigă, care nici n-ar avea nevoie de vrăji dacă ar avea o fustă suficient de lungă.

Bărbatul încearcă să se smulgă din strânsoare, dar eu sunt foarte puternică. Dinții mei ascuțiți sfâșie cu ușurință legătura glaistigăi, distrugând vraja. Nu am învățat niciodată prea bine cum să folosesc farmecele pe mine, dar la Curtea Dinților am devenit pricepută la distrus blesteme. Au fost aruncate destule pe mine, așa că a fost necesar.

Las un bilet în mâna bărbatului pistruiat. E hârtia lui, cu dorința scrisă pe o parte. *Ia-ți familia și fugi*, am scris cu una dintre cariocile lui Bex. *Înainte să le faci rău. Căci le vei face!*

Se holbează în urma mea în timp ce alerg, de parcă eu aș fi monstrul.

Am mai văzut cum se desfășoară acest târg. Cu toții încep prin a-și spune că vor plăti cu propria piele. Dar șapte luni și șapte zile este o perioadă lungă, iar să tai un cub de carne din propriul trup în fiecare noapte este mult. Durerea este intensă și se înrăutățește cu fiecare rană nouă. Curând devine ușor să justifici nevoia de a tăia puțin din cei din jurul tău. Până la urmă, nu ai făcut târgul de dragul lor? Din acel punct lucrurile se duc repede la fund.

Mă cutremur amintindu-mi de propria nefamilie, care mă privea cu groază și dezgust. Oameni despre care am crezut că mă vor iubi pentru totdeauna. Mi-a luat aproape un an să descopăr că Lordul Jarel le îndepărtase iubirea printr-o *incantație*, că vrăjile lui erau motivul pentru care era atât de convins că nu mă vor vrea.

Nici măcar acum nu știu dacă sunt încă sub efectul lor.

Nici nu știu dacă Lordul Jarel a amplificat și a exploatat o groază reală când m-au văzut sau dacă a creat sentimentul cu totul din magie.

Astfel mă răzbun pe Tărâmul Zânelor: dezleg vrăjile glaistigăi, rup toate blestemele pe care le descopăr. Îi eliberez pe toți cei subjugați. Nu contează dacă omul apreciază ce fac